

Emlékszem még a városban töltött első napomra. Ismerkedtem az utcákkal, boltokkal, és úgy általában a környezettel. Az, hogy eltévedek, benne volt a pakliban, és ha útmutatást kértem, megkérdezték, hova valósi vagyok, hogy ennyire nem ismerem itt ki magam. Mikor megmondtam, hogy csak most költöztem ide és ez az első napom Csabán, úgy néztek rám, mint egy földönkívüli, mert ugyan ki az, aki a Viharsarokba jön lakni? Hát kérem szépen én!

És az itt eltöltött cirka másfél év alatt azt kell mondjam, a hely igen is a szívemhez nőtt. A város többnyire nyugodt, kevesen rohannak, de az is lehet, hogy csak én nem látom az embereken a sietséget, mert nem tapossák le a lábán, és nem löknek fel, mikor bevásárló szatyrok garmadáját cipelem haza. Talán csak én nem veszem észre az idegességet rajtuk, amikor az élelmiszerbolt pénztárjában hosszasan számolom az aprót, de az is lehet, hogy valóban nem idegesek, mert több mint két percet kell rám várni. Nem úgy, mint Pesten, ahol ezért már biztos, hogy alsó hangon is vagy hárman ordítottak volna le, elmondván, hogy nem érnek rá, mert nekik tengernyi dolguk van. De kinek nincs manapság?

Felmerülhet a kérdés, mit szeretek leginkább a városban. Szeretem, hogy nem kell két órát metróznom, buszoznom és villamosoznom, hogy munkába menjek. Tíz perc séta, pont annyi, ami kellemessé teszi a reggelt, és már kezdődhet is a munka. Szeretem az iskolát, a munkámat, még akkor is, amikor nem könnyű. Van benne kihívás. Szeretem a megyei könyvtárat, a kedvenc helyem. Szeretem, hogy az utcán nem mindenki idegen, hogy néha-néha rám köszönnek az ismerősök.

Az élet Békéscsabán

Írta: Szent Alexandra
2014. március 28. péntek

Az biztos, hogy én megkaptam ettől a várostól mindent, amit csak akartam: munkahelyet, jó munkatársakat, otthont, barátokat. És most már a lakcímgazdálkodásom szerint is békéscsabai lakos vagyok, végérvényesen.

Az élet Békéscsabán

Írta: Szent Alexandra
2014. március 28. péntek

